

8 Οκτωβρίου 2015

Όσιος Παΐσιος Αγιορείτης: Οι δαιμονισμένοι αντιδρούν σε οτιδήποτε ιερό

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

-Γέροντα, πως μπορεί κανείς να καταλάβει αν κάποιος είναι δαιμονισμένος και όχι ψυχοπαθής;

-Αυτό και ένας απλός γιατρός, ευλαβής, μπορεί να το καταλάβει. Όσοι πάσχουν από δαιμόνιο, όταν πλησιάσουν σε κάτι ιερό, τινάζονται. Έτσι φαίνονται ξεκάθαρα ότι έχουν δαιμόνιο. Λίγο αγιασμό αν τους δώσεις ή με άγιο Λείψανο αν τους σταυρώσεις, αντιδρούν, επειδή στριμώνονται μέσα τους τα δαιμόνια, ενώ, αν έχουν ψυχοπάθεια, δεν αντιδρούν καθόλου. Ακόμη και επάνω σου αν έχεις έναν σταυρό και τους πλησιάσεις, ανησυχούν, ταραάζονται. Κάποτε σε μια αγρυπνία στο Άγιον Όρος μου είπαν οι πατέρες ότι έχουν τον λογισμό πως κάποιος λαϊκός που ήταν εκεί είχε δαιμόνιο. Κάθισα στο διπλανό στασίδι και ακούμπησα επάνω του τον σταυρό μου που έχει Τίμιο Ξύλο. Τινάχθηκε επάνω· σηκώθηκε και πήγε στην άλλη μεριά. Όταν έφυγε λίγο ο κόσμος, πήγα με τρόπο δίπλα του. Πάλι τα ίδια. Κατάλαβα ότι πράγματι είχε δαιμόνιο.

Όταν μου φέρνουν στο Καλύβι παιδάκια και μου λένε ότι έχουν δαιμόνιο, για να διαπιστώσω αν είναι δαιμονισμένα, μερικές φορές παίρνω ένα τεμάχιο αγίου Λειψάνου του αγίου Αρσενίου και το κρύβω στην χούφτα μου. Και να δείτε, να έχω

κλειστά και τα δυο χέρια μου, το παιδάκι, αν έχει δαιμόνιο, κοιτάζει φοβισμένο το χέρι με το οποίο κρατώ το άγιο Λείψανο. Αν όμως δεν έχει δαιμόνιο, αλλά λ.χ. κάποια αρρώστια εγκεφαλική, δεν αντιδρά καθόλου. Άλλοτε πάλι τους δίνω νερό στο οποίο προηγουμένως έχω βουτήξει τεμάχιο αγίου Λειψάνου, αλλά, αν έχουν δαιμόνιο, δεν το πίνουν· απομακρύνονται. Σε ένα δαιμονισμένο παιδάκι έδωσα μια φορά πρώτα γλυκά, για να διψάσει πολύ, και μετά του έφερα από αυτό το νερό. «Στον Γιαννάκη, είπα, θα δώσω πιο καλό νερό». Μόλις ήπια λίγο, άρχισε να φωνάζει: «Αυτό το νερό με καίει. Τι έχει μέσα;». «Τίποτε», του λέω. «Τι με κάνεις; με καίει», φώναζε. «Δεν καίει εσένα· κάποιον άλλον καίει», του λέω. Το σταύρωνα στο κεφάλι, και τριάζονταν τα χέρια του, τα πόδια του... Έπαθε δαιμονική κρίση. Το δαιμόνιο το έκανε ένα κουβάρι.

Θυμάστε κι εκείνον τον φοιτητή που είχε έρθει εδώ παλιά; «Έχω μέσα μου δαιμόνιο, μου έλεγε, και με τυραννάει πολύ. Περνάω μαρτύριο από τον δαίμονα, γιατί με αναγκάζει να λέω και αισχρά. Έχω φθάσει σε απελπισία. Αισθάνομαι να με πιέζει μέσα μου, να με σφίγγει πότε εδώ και πότε εκεί», και ο καημένος έδειχνε την κοιλιά του, το στήθος, τα πλευρά, τα χέρια. Επειδή ήταν πολύ ευαίσθητος, για να μην τον πληγώσω και για να τον παρηγορήσω, του είπα: «Κοίταξε, δεν έχεις μέσα σου δαιμόνιο· μια εξωτερική δαιμονική επίδραση είναι επάνω σου». Όταν πήγαμε στην εκκλησία, είπα στις αδερφές που ήταν εκεί να κάνουν ευχή για το δυστυχημένο πλάσμα του Θεού, κι εγώ πήρα από το Ιερό ένα τεμάχιο αγίου Λειψάνου του Αγίου Αρσενίου, τον πλησίασα και τον ξαναρώτησα: «Σε ποιο σημείο σε πιέζει και σε βασανίζει ο δαίμονας; Που νομίζεις ότι βρίσκεται;». μου έδειξε τότε τα πλευρά του. «Που, εδώ;», τον ρώτησα και ακούμπησα επάνω την χούφτα μου με το άγιο Λείψανο. Βγάζει αμέσως ένα ουρλιαχτό! «Μ' έκαψες, μ' έκαψες! Δεν φεύγω...ω...ω! Δεν φεύγω!». Φώναζε, έβριζε, έλεγε αισχρά. Τότε άρχισα μέσα μου να λέω: «Κύριε Ιησού Χριστέ, Κύριε Ιησού Χριστέ, διώξε το ακάθαρτο πνεύμα από το πλάσμα Σου», και να τον σταυρώνω με το ιερό Λείψανο. Αυτό γινόταν επί είκοσι λεπτά. Ύστερα ο δαίμονας τον σπάραξε, τον έριξε κάτω. Έκανε τούμπες. Το κουστούμι του έγινε μεσ' στις σκόνες. Τον σηκώσαμε όρθιο. Έτρεμε ολόκληρος και έκανε έντονες σπασμωδικές κινήσεις. Πιάσθηκε από το τέμπλο, για να στηριχθεί. Από τα χέρια του έτρεχε κρύος ιδρώτας, όπως είναι η δροσιά στα χορτάρια. Σε λίγο έφυγε ο δαίμονας και ηρέμησε. Έγινε καλά και τώρα είναι μια χαρά.

Πηγή: dakriametanoias.blogspot.ca